

אלפי"ן והם מורות על קצת גילוי הד' של ה' שחוטט שנלית מעט אבל לא נלית לגמרי כמו ה' של ה' שחוטט :

ואמנם עיקר נמר גלויים הוא למטה באורות הפה כמ"ל בע"ה. **ודע** כי י"ם אלו של אורות האזן כל זמן שהם נמשכים עד גבול החוטט או הוא יחיד ב"ע אבל כאשר נמשך מגבול החוטט ולמטה עד גבולת הזקן או מתלבש אור האזן עם אור החוטט בחורו ונעשה אליו בח' נשמה פנימית אליו וכן אור החוטט כנמשך מגבול הפה ולמטה מתלבש הוא באור הפה ונעשה בח' נשמה פנימית אל אור הפה. **בס דף** כי אז האור היוצא מתוך ח"ק הזה הנה כולו אור א' רק כי ע"י התרחקותו ורדתו למטה הוא מתעבה עיבוי אחר עיבוי כולו האור היוצא מן האזן הוא זך מאד וכאשר נמשך האור הזה בפנימיות הא"ק עד הגיעו אל החוטט ויאל קצתו דרך שם הנה אצ"ע שהוא אור א' שזה עכ"ו מחמת הריחוק שנתרחק ומשך דרך למטה נתעבה יותר בלאתי משם וכן ע"ד"ו בהתפשטותו יותר למטה עד הפה ויולא קצתו דרך שם מתעבה יותר מחמת התרחקו ממקום העליון אבל לא לסיבת בח' האור בעלמו כי כולו שזה כנו"ל אך המשיל יבין כי אור של המוחין נק' ע"ב ואור הזה נק' ס"ג ודי בזה :

שער העקודים פ"א

פ"א וא"ז ב' ב'זו העצמים התחזונים א' שמחמת האותיות והם בח' האורות היוצאים דרך הפה של ח"ק משם ולחוק. והנה כאלו נתחברו אורות היוצאים חיבור גמור כי הכי הם יולאים דרך לגור א' בלבד והטעם כי כל מה שהאורות מתרחקים ומתפשטים למטה כך יש יכולת להשיגם ולקבלם ולכן אין חשש אם נתחברו אורות המקיפים עם הפנימים והנה כיון שבבד נתחברו האורות המקיפים והפנימים יחד לכן התחיל כאלו להתהוות בח' (כד' כלים אלא שהם זכים בתכלית הייבוק כמ"ש. ולפיכך עדיין לא נתגלה כאלו רק בח' כלי א' בלבד ב' אבל האורות היו נתלקים לעשרה ואלו האורות נק' עקודים :

פי' הענין הוא כי הנה כתיב ואשא עיני וארא שבעלם והנה העמודים העולים על הלחץ עקודים נקודים וברודים (כה) וגם כתיב כי ראיתי את כל אשר לבן עושה לך (כו) ובפ' זה רמזו כל בח' האלו שאנו מדברים כאן כי לבן הוא סוד הלבון העליון אשר הוא קודם כל האצ"י והוא היה עושה כל אלו הבח' שהם עקודים נקודים וברודים לנודך האצ"י שיאללו אתריהם (זו) אשר הוא נק' בשם יעקב (ח) ג' והתחיל בעקודים כי הם האורות היוצאות מן הפה של ח"ק אשר בהם התחיל גילוי הויית הכלים להיות עשרה אורות אליו פנימים ומקיפים מחוברים ומקושרים יחד בתוך כלי א' אשר לסיבה זה נק' עקודים מלשון ויעקוד את יעקב בני ר"ל ויקשיר ובמ"ש בע"ה. (שמ"ן פי' כי הכלים הם בח' האותיות וכיון שבאורות און חוטט לא נתגלה בח' כלי לכן לא נדרשו בח' ע"י אותיות התורה כמו שגדמו בח' עכ"ב ודו"ק). אבל האורות היותר עליונים של האזנים והחוטט לא נתבארו בפ' הזה כיון שעדיין לא נתגלה בהם בחינת הויית הכלי ואחר כך למטה בשורת האל נבאר בח' הנקודים והברודים :

והנה בהתחבר אורות הפנימים עם אורות המקיפים תוך הפה לכן בלאתם יחד מחוק לפה קשורים יחד הם מביט ומצטטים זה בזה כעו' ומבין הכחות שלהם מתיליד הויית בח' כלי

איפה שלימה

(ה) **ד"ה** לקבלו כלל ה' ולהיות כי באו א"פ וא"מ יו' מרוחקים זה מזה הרחק גדול כי אלו יאלו מאזן שמאלית ואלו מאזן ימנית והסיבה היא כי אם היו מקורבים יותר לא היו יכולים התחמוטים לקבל האורות האלו כלל ומזה נמשך ענין אחר והוא כי ענין היות הכלים הוא ע"י הכלת ובטישת ב' אורות אלו מקיף ופנימי יחד זה בזה ומבין ב' גילוי היות הכלים יח' יט' ולפי שכן באו מרוחקים גו"ב ולא עוד אלא שאפילו בסיום התפשטותם בשיבולת הזקן לא נתחברו יחד לגמרי כנ"ל לכן נשארו אורות בלתי כלים כלל וכש"ל :

(א) **אח"ך** - באו הטעמים התחמוטים וכו' ע"י ש"ש אות א' שהקשה מיוחד יו' יחוד היודי"ן והווי"ן שהטעמים שם הם בחבורתי ולא דריקגא וכו' ולא ידענא מאי קשיא ליה שהרי לעיל בפ"א מש' ענת"א מבואר שכל בח' מנת"א י"ש בזה ענת"א וטעמים דע"ב בקרקפתא וטעמים דס"ג באח"ך וגם טעמים דמ"ה וכו' הם בטבור דח"ק. וגם שם ביחוד היודי"ן והווי"ן ממשך מטעמים דע"ב שהם החבורתי לנימין ודיקגא ואנה"ג שבפרטות כל א' יש בו ענת"א. באופן לא יכולתי להלוס דב"ק :

(ב) **ד"ה** רק בח' כלי א' וכו' ע"י כס' ש"ש אות ב' מה שהקשה מנ"ל דש' אח"ך להכא. ולא ידענא מאי קא קשיא ליה אחר שכח שמש"ש שם משם מהר"ח ז"ל שדרוש זה הוא מולתו וע"ש :

(ג) **בהגהות** הרמ"ז אות כ"ח הלשון מועטה וז"ל כי כן הפה הוא סוד עשיה וכו' :

היולא מהחוטט של ח"ק וחוטט הוא כמנין ס"ג וגם מאלו נמשך ויאל האור דרך ב' נקבי החוטט ימין ושמאל ימין מקיף ושמאל פנימי ע"ד הנו' באזן וגמטו ביושר עד החזה של זה הא"ק וזהו עיקר האור (כ) אמנם מהארתו גו"ב הוא מתפשט אל ג' האחר ומסב על סביבות הא"ק. והנה כאלו נתקדבו אורות הפנימים במקיפים שלהם יותר מאורות האזנים כי נקבי החוטט סמוכים הם אבל עכ"ו נתלקים לב' ואינם מתחברים יחד ולכן גם באורות אלו לא היה להם בח' כלים ומה שניתוסף באלו יותר מבאורות האזנים הוא כי אות ה' שבתוך ה'ה' אשר באזן היתה כלולה עמה נתגלית עתה ומה שהיה אז בח' ה' נעשה עתה ב' אותיות ד"ן ל'הרות וילית אות ה' לחוק וגילייה ויה"ש ז"א שנתגלה בכלן ואמנם לא נעשית ל' לברה אמנם ה' נתלקת ג"כ לו' חלקים והם ו' אלפי"ן וטעם הדבר הוא כי ה' פרזופים הנכללים באות ה'ה' הלא הם א"א ואו"א וו"ן כנו"ל והם בח' נק"ן ח"י ונמלא כי ז"א הוא בח' רוח כנודע :

והנה הכתוב אומר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו להורות כי בח' הרוח מתגלה באפיים שהוא החוטט ולכן בזה החוטט נתגלה בח' ז"א ונתלק לו"ק שבו אבל אות ה'ה' נשארת אות א' מחוברת אבל אות ה' נתלקת לו' אלפי"ן וכמו שנתלקת אות ה' שנתקב החוטט הימני כך מתחלקת אות ה' שנתקב שמאלו וסך כולם הם י"ב אלפי"ן ועם החוטט עלמה הרי י"ג כמנין **וא"ן** (כא) וכן ב' הווי"ן אלו עם החוטט עלמה שורתה א' כנודע כי ב' נקבי החוטט הם ב' יודי"ן והכחל המפסיק ביניהם הוא לורתו ה' הרי לורת א' ועם ה' הווי"ן הרי **וא"ן** והוא להורות כי למעלה בבחי' הראש ששם מקום המוחין הוא שם ע"ב דהו"ה דיודי"ן ובאן הוא שם ס"ג כי אין הפרש בין הו"ה דע"ב להו"ה דס"ג רק במלוי אות הו"ה כנודע ואלו ה' הווי"ן הם בחינת הטעמים האמלעיים שבאמצע התיבה והם פס"ק ומק"ף כנודע כי הוראת הפסק היא הוראת הו"ה של ה'ה' שנפסקה ונעשית לו' אלפי"ן כנו"ב) וכאשר תחבר זה הפסק עם המקף הם לורת ד' א' והיא הוראת אית ה'ה' של אות ה'ה'. והנה ה'ה' הוראת כו"ב ביארנו לעיל שאינה נפסקת. אמנם יש הוראה אחרת אליה וברא כי כאשר תקח ה'ה' שבאזן ימין שמשפחה י"ם כניל וברי הוא בח' ה' אחת ותלפנה ותחברנה עם ה'ה' שנתקב ימני של החוטט שורתה ד"ן כניל הרי הכל היא לורת יוד' והוא ליתר אלק אחת כזה א' שורתה יוד' גם אם תקח שנתקב און שמאל ותחברנה עם ו"ד שנתקב חוטט שמאל הרי א' ב' וברי י"ש ב' מיני אלפי"ן שליזון יוד'. ואם תליר בלזור אחר והוא שתקח י" של און שמאל וי' של נקב חוטט שמאל וי' של און ימנית הרי א' שורתה יו"י" גם אם תקח י" של און ימין וי' של נקב חוטט ימין וי' של און שמאל הרי א' ב' בלזור יו"י והרי ב' אלפי"ן בלזור יוד' כנו"ב) וי' אלפי"ן בלזור יו"י הרי ד'

כל עוד אורות מקיפים לא פוגשים אורות פנימים אין בטישה, ולכו אין כלים.

האות ה' שמורכתת מ' וד' ה' מתגלה. וזה גילוי של ד"א.

פסק ומקף הם טעמים אמצעיים

בח'י' הכל ובהנ'ת דיבור והנה ההכל הוא בח'י' האור והדיבור הוא בח'י' הכלי והנה 'ש' כפה הכל ודיבור עליונים כלחי העליון והכל ודיבור תחתונים כלחי התחתון ומלא' כי ההכל העליון הוא ח'י' ומ' והתחתון הוא ח'י' א"פ. ודיבור העליון כלי ח'יון והתחתון הוא כלי פנימי והאורות שהם ההכלים הם זימין הפה והדיבורים שהם הכלים הם בשמאל הפה:

פ"ב והנה אותם הד' אלפי'ן (לד' שליירנו לעיל בחוטם הם הנכנסים כפה והם הנעשים שם ד' הכלים והנה ד"פ הכל הוא בני' קמ"ח כי על ידי השיניים שבתוך הפה נעשים אותם הד' הכלים להן ונעשים קמ"ח ונגמרת פעולתן. לו ואלו יקשה בעיניך משל' כי מן אור' און שמאל הנכנס כפה. נעשה ממנו חילוניות הכלי ומן נקב חוטם שמאל נעשו פנימיות הכלי כי אעפ"י שאור המקיף גדול מאור פנימי עכ"ז פנימיות הכלי הוא גדול מחילוניותו כנראה בחוש הראות משא"כ בח'י' האורות כי האור הגדול שלא יוכל הכלי להגבילו ולקבלו בתוכו י'שאר בחוץ בסוד ח'י' מ' (זו) והאור המועט י'שאר בפנים משא"כ בכלים וח"כ א"ך מבחי' האון העליונה יהיה חילוניות הכלי ומן החוטם שהיא יותר תחתון יהיה פנימיות הכלי והתשובה בזה היא כי האור כולו הוא שוה בהשואה א' וכאשר רוצה ליכנס ולהיות נגבל תוך הכלי אז האור שאינו יכול ליכנס תוך הכלי נשאר בחוץ בח'י' מקיף ואור הפנימי הוא מאיר מבפנים הכלי ועובר האור עד חני עובי דופן הכלי מלד פנימית הדופן והח"מ הוא מאיר מבחוץ הכלי ועובר עד חני דופן הכלי מלד חילוניותו וע"י ז' הארות אלו מאיר הכלי ומודקך. והנה אלו לריכים שחל' כלי יאיר תחת ח'י' ומ' והנה המקיף גדול מלד ולא היה עובר הארותו ונבצע ומאיר בדופן הכלי כי י'ש הרחק והפרש והבדל גדול ביניהם ועל כן הולך שפנימיות הכלי הגרוע י'סחיה עם אור פנימי הגרוע ומאירים זה בזה וכן חילוניות הכלי המעולה יאיר זו לח' אור המקיף המעולה שאל"כ היה נשאר חילוניות הכלי בלי שום הארה. גם י'ש סיבה אחרת והיא קרובה אל הגו' והוא כי הנה אור המקיף ח' חשקו וחפלו להדבק עם האור הפנימי על' ז' ולכן אם חני הדופן של הכלי מלד החיון לא היה זך יותר לא היה עובר זו האור המקיף והיה אור הפנימי חסר מלקבל אור המקיף אמנם כהיות חני החיון של הדופן זך אז י'ש יכולת באור המקיף לעבור זו עד חני הפנימי של הדופן ואז מאיר זה בזה ואעפ"י שחני הפנימי של הדופן לא יהיה זך אין זה חשש כי האור הפנימי עובר ומאיר זו עד חני העובי הפנימי אעפ"י שאינו זך. ואם תקשה ותאמר כי עדיין י'ש להקשות ולומר שהרי בחוש הראות

אנו רואים שפנימיות הכלי זך יותר מחילוניותו. התשובה כי ביאור הענין הוא כי אעפ"י שאור הפנימי קטן מאור המקיף עכ"ז להיותו מוגבל תוך הכלי לכן הכלי מקבל הארה שלימה ממנו אבל אור המקיף אעפ"י שהוא אור גדול עכ"ז כיון שאינו דבק וממולט עם הכלי אינו מאיר כ"כ הארה בחילוניות הכלי כמו שמאיר האור הפנימי שפנימיות הכלי ובוה יבוא הכל על כיון:

[בע"ח שדפוס כמאן הוא מתחיל פ"ג]
והנה כבר ביארנו שלשה בח'י' העצמים (י' ואמנם גם בח'י' נתי'א כלולים בהם אלא שאינם מתגלים כאן עד למטה באורות העינים כמו שגבאר במקומו בשורת האל בדרך הוא: **ונבאר** י'אית אורות אלו הנק' עקודים דע כי בעת שיאלו לא ילאו שלמים כמ"ש בע"ה וטעם הדבר הוא כי כונת המאלי' היה לטעות עתה התחלת הויית הכלים להלביש האור ללורך המקבלים שיוכלו לקבלו ולכן כהיות שיאלו בלתי שלמים ונגמרים חזרו לעלות אל שורשם להתקן ולהשתלם וע"י כן נעשה הכלי וכמ"ש והענין כי בודאי הוא שבחי' הכלי היה בזה חפי' כי לא היה בפועל בתוך האור כי היה צבתי' האור היותר גם ועב רק שהיה מחובר זו בעלם והטב ולכן לא נגלה בחינתו כי כאשר ילא האור דרך הפה ולחון ילא הכל מעורב ביחד וכאשר חזר האור לעלות למקורו להשתלם כנז' אז ודאי שע' י'אית האור מחוץ לפה הנה אותה בח'י' הכלי שהוא האור היותר עב קנה עתה עביות יותר וע"י כן אינו יכול לחזור גם הוא למקורו כצראשונה ונפשת האור תוך ממנו ועלה אל המקורו כנז' ואז יתחסף באור העב הגו' עיבוי יותר על עיבוי ואלו נגמר והשאר בח'י' כלי. וא"ת ח"כ כאשר יחזור האור תוך לירד ולהתפשט בכלי כצראשונה יחזור ויודקך הכלי כצראשונה ויתבטל מלהיותו בח'י' כלי. התשובה בזה היא כמה שהודעתך במקום אחר כי לא חזרו כל י"ם שנתעלו במקורם לחזור ולירד כולם. אמנם הט' לבדם ירדו והעליונה שהיא הכתר נשארה תמיד שם עם המאלי' מ' ובוה נמלא' כי אור התכמה הוא שחזר להתלבש בכלי הכתר וכן שאר הספי' ויכולים הכלים לקבל האור הוא המועט ממנה עתה ממה שהיה להם קודם:

והנה כולם ילאו בבחי' נפש בלבד וי"ם פסוק נשבע ה' בנפשו מא' כי האני' שהוא נק' נקודים כמ"ש בע"ה והוא הנק' שם הוי"ה הוא הנשבע במי שגדול ממנו והוא עולם העקודים הגו' אשר כולם ילאו בח'י' נפש בלבד וזוהו תעמיק ותראה יא' כמה עמקו מתחבתי' ית' כי חפי' עולם העליון של העקודים אינו רק בח'י' נפש לבד והנה כל הי"ם ילאו אבל לא ילאו יחד כולם רק

איפה שרימה

(ח) **היטקו** וחפלו וכו' ע"י בש' הקדמות ד"ו ע"כ ששם מתוקן הלשון יותר. וע"י בהגהת השמ"ש יזע"א לעיל ש"כ עקף ג' שכתב שם וז"ל שזה המקיף הוא בח'י' חיה וע"י סוף פ"ב מש' העקודים במ"ב עכ"ל. וע"י בש' הקדמות דע"ה ע"ד שכתב שאור המקיף נקרא נשמה לשמה שהוא חיה והוא בח'י' אבה. וכ"כ בש' העקודים פ"ב במ"ק יעו"ש. וע"י הו"ח דל"ד ע"ה ודפ"ו ע"ה יעו"ש. וזוהו הפנימי שהיא הנשמה הפנימית היא בח'י' חימה כגודע. וע"י להרמ"ז ז"ל באות ל"ה שגראה שהבין שזו מקיף יחידה יעו"ש. וממה שהשיב על דבריו הרב יוס"ד ז"ל בכת"י וז"ל חזרה קושי"א לזכותה על בח'י' הראשון שנ"כ כלל גדול בדיניו שחילוניותו וכו' אבל עיקר הקושי"א ליתא לבין שאינו דבוק וממולטם היא גרמה להו שאינם זכים ומאירים עם היות שבחי' אריות שורשם מעולה. ועוד התם בכללות כנון ג' כלים פנימי והיבון וחיון אבל אה"כ כל אחד ואחד מהם חילוניותו גדול מפנימיותו עכ"ל. הנה מדל"ה השיב על דבריו נמי שזה הוא מקיף חיה משמע דגם הרב יוס"ד ז"ל ס"ל שזה מקיף יחידה. וליחא אלא הוא מקיף חיה כמ"ש. ומ"ש הרז"ל בש"מ פ"ו שאור המקיף בכלי החיון הוא בח'י' ב"ן שכתב שם וז"ל ונר"ן פנימי דמ"ה הם אורות לשלושה כלי פנימיים והמקיפים לג' כלים חילוניות משם ב"ן עכ"ל. כ"ל שכונתו לומר כי בח'י' ב"ן שהוא מוחין דאב"ח הם נקראים נוקב"ה בערך מוחין דפנים שהם בח'י' חיה והב"ן הוא מלביש ומקיף על מוחין דחיה בסוד נקבה סכובב גבר אבל הב"ן אינו אור"מ ממש הנקרא חיה כנלע"ד:

(ט) **אות** ע"ל דמהר"ש ז"ל הוא לשון שער העקודים פ"ה מ"ק יעו"ש:
 (י) **ד"ה** אמנם גם בח'י' נתי'א כלולים בהם וכו' ע"י להר"ש ז"ל באות ב' והביא דבריו הרב שכתב חמה ד"ו ע"ד ד"ה והנה וכו' והקשה עליו ופירש פירוש אחר יעו"ש. ולדידיה נמי קשה כי הכלי והרשימו ואו"ח אשר היו בעולם העקודים נתגלו שם בעולם העקודים ולפי פירושו א"ך יתיישב מ"ש הרז"ל אלא שאינם נגלים כאן עד למטה באורות העינים וכו'. ועוד אלו הנתי'א של העקודים שהם הכלי והרשימו ואו"ח לא נתגלו מעבור ולמטה עם אורות העינים. ומה שנתגלה עם אורות העינים הם נקודות דס"ג שהיו תוך פנימיות הא"ק מטבזר ולמטה ילא חילוניותם עם חילוניות הב"ן מהעינים ונתגלו מטבזר ולמטה. ואעפ"י שיש ליישב קושי"א זו כמה שכתב הרז"ל בש' הנקודות כי אורות העינים בעברם דרך אח"ך היו שואבים הארה מאח"ך ומאזוהה הארה נעשו כלים ואורות הנקודים, מ"מ קושי"א ח"י עדיין במקומה עומדת. והרב יוס"ד ז"ל כתב בגליון ע"ח וז"ל גם נתי'א כלולים עממם כי הם מלובשים תוך מ"ה וב"ן מטבזר א"ק וכשעלו מ"ה וב"ן בסוד מ"ן לטעמים עלו עממם. וכשיאלו הב"ן מהעינים ילאו עממם כמ"ש בכללי השמ"ש ז"ל עכ"ל. ונלע"ד לפרש ע"פ מ"ש הרז"ל בכ"מ כי העליון כולל כל מה שחתיו ח"כ אורות העקודים שהם טעמים דס"ג מוכרח להיות כולל בהם גם נתי'א דס"ג מטעם שהם למטה מהטעמים. אבל הנתי'א דס"ג עממם הם מלובשים תוך מ"ה וב"ן שפנימיות א"ק מטבזרו ולמטה ובאלת אור העינים ילאו עממם חלקי נתי'א דס"ג ונתגלו מבחוץ מטבזר ולמטה. וע"י בש' השבירה פ"ו שכתב שם וז"ל והנה בשם ס"ג היותו כולל עסמ"ב שהם טעמ"א וכולם נכללים ב"ם העקודים ע"ש עכ"ל:

(יא) **שם** ד"ה כמה עמקו מתחבתי' וכו' ע"י להרב יפ"ש בפ"ג אות א' ובס' ש"ש אות ה' יעו"ש. ונלע"ד שכונת הרז"ל לומר שהשי"ת

ועשיה הוא א"ל אדנ"י, וב' א"ל אלו במילואם עולים לש"ע נהורין והוא גי' חיבור כל הכוונות הנז"ל שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד שעולים מספר שע (ולא ביאר רז"ל מה ענין ש"ע נהורין אלו לכאן). וכבר נתבאר שהאוכל הוא ביצירה מספר א"ל הויה ונותן לעשיה הנק' אדנ"י מס' אכילה. וצריך לכלול מדת יום בלילה ומדת לילה ביום, לכן יש לכוין בסעודת היום באכילה מספר אדנ"י גי' אהי"ה פשוט עם הויה דמ"ה (לא נד' השמות הללו בשה"מ ומה ענינם), ובסעודת הלילה אוכל מספר א"ל הויה. וגם יכוין בשתי הסעודות מאכל מספר חיבור הויה ואדנ"י.

יורד דרך בני מעיים ויוצא לחוץ. והכוונה לזה הוא לחבר נ"ח עם ציור האל"ף הא' שבכוונת המ"ו שהוא כ"ו ונ"ח וכ"ו עולים למספר פד שהוא אחה"ע שבגרון בבית הבליעה שהוא באימא, והחין שהוא חכמה דוחה המאכל לגרון שהוא בינה ולכן החיבור כאן הוא ציור האל"ף הא' שבכוונת המ"ו שהוא באבא ולא האל"ף הב' שהוא באימא. והנה אחה"ע מספר חנוך שהוא מ"ט שביצירה. גם אוכל מס' א"ל הויה שביצירה, כי אוכל נפש הוא ביצירה שנותן לעשיה והעשיה היא שם ב"ן ואדנ"י שניהם גי' בליעה. שוב יכוין שביצירה הוא א"ל הויה

* * *

עוד בכוונת האכילה

(בכוונות פרטיות הנ"ל די"ז ע"א) (כפי הסידור וכפי רז"ל בשער טנת"א ועקודים)

שע"י השיניים נטחנים ונעשים קמח ונגמרת פעולתם ע"כ ע"ש. [ולכאורה מה שנטחנים ונעשים קמח ע"י השיניים לפמ"ש רבנו כאן נראה שרז"ל אגב אורחיה קמ"ל שענין זה שייך לכוונת האכילה שהשפע הזה שמקורו מהאזן נגמרה פעולתו בפה דא"ק. וכעין דוגמא לזה הם הנשמות הבאים מזיווג או"א נשלמים ונגמרים ע"י זיווג זו"ן וכמ"ש רז"ל בשער ט"ל פ"ד]. ועיין להרדב"ש זלה"ה על פ"ב הנז' שהקשה דבסוף פ"א הנז' כתב שהם ב' הבלים וב' דיבורים, וכאן אומר שהם ד' הבלים, (ועיין בספר שם משמעון ז"ל דף י"א וזכרם שלמה סופ"א ופ"ב), וגם תמה על מ"ש בכוונת האכילה ע"ש שכתב שהכוונה כך היא, שהד' אלפי"ן נכנסים תוך הפה וכולם עמדו בלחי העליון והאורות שהם ב' הבלים עמדו שם בימין ודימין וכימין דשמאל וב' הדיבורים בשמאל דימין ושמאל

הד' אלפי"ן ב' בציור יו"י וב' בציור יו"ד נז' בע"ח שער טנת"א סופ"ב ע"ש שמוכן שהם בחוטם דא"ק אמנם כ"א מהם כלול מהארת האזן והחוטם וכמו שמבואר בציור. ובשער העקודים סופ"א כרז"ל שבעקודים שהם אורות הפה היה אורות וכלים. ובאורות פו"מ והכלים ג"כ ב' פו"ח, ואלו הד' בחי' הם בחי' גילוי הד' אלפי"ן הנז' שהיו בחוטם, והב' של יו"י הם אורות פו"מ והב' של יו"ד הם הכלים פו"ח. ואלו הד' בחי' נכנסו בפה. ושם יש הבל עליון בלחי העליון והבל תחתון בלחי התחתון, העליון או"מ והתחתון או"פ. ועוד יש שם בחי' דיבור בעליון והוא חיצו' הכלי ובתחתון והוא פני' הכלי. והאורות הם בימין הפה והדיבור בשמאל הפה. וכתב עוד ברפ"ב דשער העקודים שהד' אלפי"ן הנז' של החוטם נכנסים בפה ונעשים שם ד' הבלים גי' קמ"ח,

דשמאל כמ"ש הרדב"ש זלה"ה אז יש להם שייכות בכל הל"ב שיניים.

ומ"ש נטחנים, ידוע שענין טחינה ע"י הל"ב שיניים הוא ענין מיתוק הדינים, עיין שה"כ דרוש ה' דעמידה דל"ה ע"ב ודרוש ד' דר"ה ודרוש ג' דיוה"כ, ומה שייך במקום גבוה כזה. עיין בספר כרם שלמה ז"ל על פ"ב דעקודים הנז"ל מ"ש, ועיין בדרוש להרב גדליה הלוי ז"ל בפ"א דשער אח"פ והרי"ע.

ומ"ש עוד ממדרגה למדרגה עד חסד וכו', נראה הכוונה ל"ס דעקודים, שמהפה נמשך לחב"ד ומהם לחג"ת ומהם לנה"י, ומהם לג"ר דעתיק ומהם לחסד שלו, כעין מ"ש רבנו בנה"ש בעליית הביוררים בדח"י ע"ב ע"ש.

ומ"ש עוד ומשם לגלגלתא וכו' ומשם ל"ג נימין ומשם למזל העליון וכו'. נלק"ד שכל כוונות האכילה הנז' לעיל מ"ו ונ"ח וכו', וכן מה שנתבאר פה מענין האלפיי"ן, הם כוונות של כל יום באין הבדל בין שבת לחול, וכן הב' שתיות דלקמן. וכן כאן בסידור מסודרים עם כל הכוונות של כל יום לפני שיתחיל בסדר כוונת ל"ש. ומה ששייך לשבת דוקא הוא מה שנז' ברז"ל ומסודר לקמן בסעודות שבת. וכל שאר כוונות האכילה כלל אותם רז"ל שם בשה"כ דע"ב סוע"ב במ"ש ובסדר סעודת ימי החול יתבאר יותר באורך כל עניני ברכת המוציא וכוונת האכילה ושאר פרטים האחרים וכו' וכבר נתבאר ענין כוונת טחינת השיניים באכילה בסעודת החול וע"ש היטב פרטים רבים וכוונות רבות עכ"ל. ועיין פת"ע ז"ל דע"ג סוע"א מה שכתב בדרך אפשר, ולק"ד פשט דברי רז"ל ורבנו מורים לכאורה כמו שכתבתי, ולכן לא סדרו הגאונים המדפיסים את זה לקמן אחרי הקידוש וכמ"ש. וכן גם משמע ממ"ש כאן ומשם וכו' ומשם וכו', ולא כן אמר לקמן בסעודת שבת שבלילה הוא מ"ג נימין ובשחרית מ"ג חיורתא ובמנחה מ"ג

דשמאל. ואח"כ נתחלקו, וחציים נשאר בלחי העליון בסדר הנז', וחציים בלחי התחתון בסדר הנז'. ומעתה נעשה ד' הכלים וד' דיבורים, והד' הכלים הם ג"י קמ"ח. וזה כוונת רז"ל בפ"ב הנז' שהד' אלפיי"ן נכנסים לפה ושם נעשים ד' הכלים, כלומר כשנכנסים לפה נתחלקו הד' אלפיי"ן והב' הכלים נעשו ד'. ולא פירש רז"ל על הדיבורים אלא על מה שרצה לדרוש שהד' הכלים ג"י קמח ע"כ מהרדב"ש זלה"ה ע"ש עוד.

המובן מזה שהב' אלפיי"ן דיו"י הם בחי' ההכל והם אורות פו"מ והם שנכנסו תוך הפה ונעשו קמח ונהב' אלפיי"ן דיו"ד גם הם נטחנו ונחלקו לד' אלא שלא פירש רז"ל אותם כמו שפירש בהכלים], וברור מה שנעשה אורות וכלים היינו בעולם העקר' כמ"ש רז"ל, אבל בענין האכילה שהעתיק כאן רבנו לא שייך זה, ולק"ד לא נראה צורך לכוין בהם כאן כמו שכתוב בסוגריים. ומובן ששפע האכילה נמשך מכאן מהב' הכלים דיו"י שנעשו ד' ג"י קמ"ח ולא גם מהב' דיו"ד. וכפ"ז צ"ל מ"ש רבנו כאן להמשיך הד' אלפיי"ן דיו"י ודיו"ד ממקומם עד הפה וחילוקם לד' הכלים וד' דיבורים, אין פירושו שכ"ז צורך כוונת האכילה, אלא רצה לסדר הדברים בשלמות, ואה"נ דיכול המכוין לכוין ג"כ רק מה שנוגע לאכילה והיא המשכת הב' אלפיי"ן דיו"י דוקא, כן נראה לכאורה אפשר.

וזמ"ש רבנו ויכוין להעבירם וכו' ב' אלפיי"ן ראשונים דב' מיני האלפיי"ן וכו', דהיינו שהב' מיני אלפיי"ן הם דיו"י ודיו"ד והראשונים שלהם הם א' דיו"י וא' דיו"ד והם הבל ודיבור, וכן השניים הבל ודיבור, ונמצא שההכלים הם יו"י ונחלקים לד' ונעשים קמח. ומ"ש ע"י ל"ב

שיניים, ברפ"ב דעקודים הנז' לא כתוב תיבת ל"ב רק ע"י השיניים. אמנם בשער ההקדמות ד"ב ע"ב כתב ל"ב שיניים. ולכאורה הלא הד' הכלים הם בימין הפה ושם יש רק חצי הל"ב שיניים, ואולי כיון שהימין פי' ימין דימין וימין

ואהיה הויה, ובב' אלפי"ן השניים הפוך. ג, למה כאן השמות באותיות פשוטות ולקמן בנוצר ונקח מלאות. ד, מדוע זיווג נוצר ונקח שבכאן השילוב הוא ג' הויות עם ג' אהיה, ובמ"א כמו בעמידה השילוב הוא רק הויה א' עם אהיה א'. ה, מה הצורך לכיין באלפי"ן דמזלות שהם משפיעים ונשפעים. והיעב"א.

(י"ט ע"ב) **כוונת** מים אחרונים וכו' מ"א אותיות וכו' דאהיה דיודי"ן ומ"א אותיות דאהיה דאלפי"ן. בשה"מ דס"א ע"ב [בשער המצוות הנד"מ דף מ"ה ע"א נשמט זה] כרז"ל, כוונת מים אחרונים כבר הודעתך כי שמות אהיה א' דיודי"ן וא' דאלפי"ן רמוזים בב' הידים עכ"ל. אפ' כוונתו למ"ש רז"ל בע"ח שער או"א סופ"ח שאהיה דיודי"ן הוא בקו ימין דאימא ודאלפי"ן בקו שמאל ע"ש. ועיין מזכיר שלום מערכת א' אות ל"א שזה הסדר הוא כשמתלבשת אימא בז"א ע"ש באורך. וממילא הידים שהם הרומזים לחו"ג דז"א ימין ושמאל הם דיודי"ן ואלפי"ן וא"ש את"מ.

ת"ד. אלא ששם הארה מיוחדת לשבת, אבל כאן שהוא כוונה כוללת לכל סעודה מונה והולך דרך העברת השפע ממקום למקום עד הגיעו למטה כנלק"ד. ומ"ש עוד רבנו ומשם למזל העליון וכו' ואז יכוין לזיווג הב' מזלות, משמע שהמקבל כל השפע הוא המזל הח' לבדו ובזיווג נותן למזל הי"ג וממזל הי"ג לאו"א, עיין ע"ח שט"ל פ"י ושכ"ט סופ"ג ובאתי לגני ח"ב על פרק י' דשט"ל הנז'.

ויש לרשום קצת שאלות מאין מבין (לפי הציורים הנז' בסידור כת"י (עמוד 304) ובסידור שלפנינו מושמט) א, מה ענין השילובים שעל יד הד' אלפי"ן, ואם נאמר שאין הוצאת אורות או המשכת שפע בלי זיווג, מדוע היה כפול חו"פ וידוע שהאכילה היא בחיצו'. ואם נאמר שגם החיצו' בעצמו כפול מחו"פ [עיין גם בהק' רחוקה"נ ד"ט סוע"א], מאי שנא דוקא הכא מפרט את החיצו' לחו"פ ולא גם בכל זיווג וזיווג שיש במ"א, ולקמן בזיווג נוצר ונקח אינו כפול. ב, מדוע ב' אלפי"ן הראשונים הזיווג הויה אהיה

* * *

סדר כניסת הל' דצלם בז"א בלי"ש והארותיו ליעקו"ר

א. כתב רז"ל בשה"כ בדס"ד ע"ב ד"ה ודע וכו' קודם שתקבל קב"ש תכוין שנכנסים בז"א ג' פרקין תתאין דל' דאו"א, וכמו

כן כתב בכ"מ. ובדס"ו ע"ד כתב להקיף השלחן שבבית ולחזור על כל מ"ש בקב"ש בשדה ולכוין באו"מ דחיצו' ובשדה היה או"פ דחיצו'.

ג. ושם בע"ב כתב שבויכולו שאחר העמידה נכנסו בז"א ג' פרקין קדמאין דל' מצד אימא וזהו בענין ז"א, ובענין הנוק' שבויכולו הא' קבלה מנה"י תכוין כי עתה חג"ת דז"א מאירים במוחין שלה ומהם נעשים המוחין שלה עתה, והארת המוחין שלה שבחג"ת יורדת עד המוחין שלה אבל היא אינה עולה וכתב עוד שם שז"ס ברכת מעין ז', ואח"כ בויכולו הג' דקידוש

ב. ובדף ע' סוע"א כתב שבויכולו דעמידה נעשים לה וכו' מוחין מנה"י דז"א מבחי' הפנימיות שלהם שבקב"ש היתה בבחי' החיצוניות שלהם שהוא בחי' העולמות ועתה הוא מהפנימיות שהוא בבחי' הנשמות וג"פ

כונות פרטיות

כוונת האכילה

של אאע"ה בסוד והוא עומד עניהם תחת העץ

יכוין לחשיך היוד העליונה דאלף ראשונה מ"ס דאחן ימין דאין
 שבח"י ׀ נציר דו שש"י י (והם אר"ם) והוא דאלף מרק
 דחוס"י ימין (והוא אר"ם) והיוד תחתונה דאלף מ"ס דאחן שמאל והוא
 דחיצו' הכלי' ויוד העליונה דאלף הב' מ"ס דאחן שמאל כנל דאין
 מרק דחוס"י שמאל (והוא סנמ"ת הכלי') והיוד תחתונה מ"ס דאחן
 ימין כנל ויוד עליונה דאלף ראשונה רבי אלסין השניים מ"ס דאחן
 ימין ויד מ"ס דחוס"י ימין ויוד דאלף הב' מ"ס דאחן שמאל ויד
 מ"ס דחוס"י שמאל. מגן חסד

ויכוין להעבירם דרך סנימ"ת ארץ עד הסה ב' אלסין ראשונים
 רבי מיני האלסין בימין הסה הכל ודיבור ובי אלסין שניים
 רבי מיני האלסין בשמאל הסה הכל ודיבור ואז גחלקין החיך דאלסין
 לאר"ם ד' חצאים בלחי העליון ד' חצאים בלחי התחתון ונעשים ד'
 הבלים ד' דבורים והנה ד"ם הכל גי' קמח כי ע"י לב שינים נסחנים
 אותם ד' הבלים ונגמרת סעולתם, ומשם יששך השפע ממדרינה
 למדרינה עד חסד דעתי' ומשם לגלגלתא דאיא שש"ס נשנים יג'
 תודתי שהם גי' הודית נמסר לתם אלא שהם במילוי יודין ומשם ליג'
 נימן ומשם למזל העליון שבו אלף נציר יודי' א' והוא חלוקה לבי'
 שהם נמסר י"ב תיקוני דיקנא שבמזלא הם כללים והוא משפע
 בהם בסוד יוד עליונה והם משפיעים בו בסוד יוד תתאה ואז יכוין
 לזווג הב' מזלות גי' ע"ב דמזל העליון בגי' קמ"א דמזל התחתון שבו
 אלף (ה)

כונות פרטיות

אלף בצירי יווד א והוא דלוקה לבי נמסטר ייב תיקוני דיקנא שגז
בו הם נבלים והוא משעיע בהם בסוד יודר עליונה והם משעיעים
בו בסוד דלית כי הנוק' נקי די ומשם לאורא :

אכלו רעים דא אורא בי אנלוח :

יכוין להמשך שפע מחדר דעת' שכנתר דאיא ולהמשיכו דרך
אוצר החכמה מוחא מתימאה עד פה דאיא ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ
בסוד הכל פה ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאורא מבחון ומשם
אה"ח 6025 שואבים ושואבים וניזונים הגיד שלהם :

עוד יכוין להמשך שפע סמים דאיא ולהמשיכו דרך סיו לפנימיות
גרונו ומשם לבחיב דאורא ודרך סנימיות גרונו מתששם לחזון
לרק שלהם :

שתו ושכרו הודים זון ב' שתיות

שתיה ראשונה סנימית נמשכת מאכילה שנית דאימא הנמשכת
לה סמים דאיא לחזון חרק שלה משם נמשך לגיד חזון
דרך סנימיות גוסא עד מקום זרן הי דברים אכילה ובכללה שתיה
ורחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותיה סנימים מזון למוחן חזון ונמשכת
מתנית גרה דמוחין חזון דאימא :

שתיה שניה חיצונית עיי הביבות שאנו מכירים על אכלתינו
ושתיתינו נמשך ממוחן דאימא עצמה הי דברים הגיל אכילה
החיצה וכוי ויורד עד פיה ודרך חוץ יורד ומתששם לרק חזון וזה
סדר כונת המשכת הי דברים אלו אכילה וכוי דשתיה זו השנית:
יכוין

לוח הטעיות

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
יג	א	יד	ניקוד ששכנסים	אין צריך ניקוד
סז	א	ח	י ה	י ה
סו	א	יב	השם מצמיץ ניי	קצמץ
יז	א	בכונה	אכירת אאעיה כרי להקל, על המכוין חזרנו על הסקרא	לבא- ולציד הכונה באוסן נקל

א ראשונה צורתה יןי

כמו באוצרות

א יןי

י מאזן ימין אוים

ן מחוטם ימין אריס

י מאזן שמאל חיצוי הכלי

א שנית צורתה יןי

אה"ח 6025

כמו באוצרות

א יןי

י מאזן שמאל חיצוי הכלי

ן מחטם שמאל פנימי הכלי

י מאזן ימין אור מקיף

א שלישית צורתה ינד

א ינד

י מאזן ימין אור מקיף

נד מחוטם ימין אור פנימי

א רביעית צורתה ינד

א ינד

י מאזן שמאל חיצוי הכלי

נד מחוטם שמאל פנימי הכלי

לוח הטעיות

אחיב ימשיכם דרך סנימיות אק עד הפה בי אלסין אדת יני אחת
יניד בימן הסה הכל ודיבור ובי אלסין אדת יניי ואדת יניד
בשמאל הפה הכל ודיבור

כלומר בימן יש גם הבל=אור וגם
דיבור=כלי. וכן בשמאל. ודלא כמו
האצרות.

אוצר החכמה ימין הסה, שמאל הסה

ימן דמין הכל שמאל דימן דיבור ימן שמאל הכל שמאל שמאל דיבור

א יני א יוד א יוד א יני

אחי"ח 6025

אז נחלקים הוון דאלסין לאורכם די חצאים בלחי העליון ודי חצאים
בלחי התחתון

לחי עליון לחי עליון

בי הבלים בי דיבורים בי הבלים בי דיבורים

א יוני א יוד א יוד א יוני

לחי תחתון לחי תחתון

ונעשים די הבלים ודי דיבורים והנח דים הבל גיי קמיה כי נמתנים
עיי ליב שיניים

ומשם ימשיך השפע עד חסד דעתיק ומשם לנלגלתא דא"א
שמשם נמשכן י"ג תיוורתני שהם יהוה יהוה יהוה נמסי לתם
ומשם לייג גימין ומשם למזל העליון שבו א בציור יוניי כזה א
וכמסי ייב תייד שכלולים בו והוא משפיע בהם בסוד ינד עי
והם משפיעים בו

בסוד

לוח הטעיות

בסוד יו"ד תתאה ואז יכוין לזווג גי עיב המזל ד' בני קס"א דמזל
היג שבו א בציור יו"ד

מזל ח' א, יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי
מזל י"ג א אלף הי יוד הי, אקף הי יוד הי, אלף הי יוד הי

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
יט	א	ו	יחא	והא
כא	א	א	דה עי	עיה גי
כא	א	ב	ן גי	יהו
ל	א	א	דנהי דוהי	דנחי דנחי
לב	א	ה	היג	היג
לב	ב	טז	ישתרו	ישתהו
נו	ב	טז	דג	דג' שיצו'
נז	א	ג	סניס	וסניסי

אוצר החכמה

אה"ח 6025

